

AANKONDINGEN

Voor de aankondigingen buiten de provinciën Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de Agents Havas, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

BUKFEL EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemen het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

TONGEREN, 15 NOVEMBER 1924.

Iets over Lectuur.

De lectuur is voor den mensch veel gewichtiger dan men, zoo oppervlakkig beschouwd, wel denken zou.
Om meer te zeggen: lectuur speelt, een rol in 's menschen leven. Is zij slecht, de genietters zijn niet beter. Ik zeg «genietters», dus degenen die zulke lectuur verbruiken als genot.
In de bepaling van goede geschikte lectuur, voor kinderen, moet men zeer streng zijn. Het kind wordt dikwijls als de held van een of ander boek, of wil het al thans worden. Is de held nu goed, zoo zal het kind ook goede gedachten vormen, ja trachten dien held te overtreffen.
Zoo ook zal het gaan als het boek slecht is. Het kind neemt de beschreven neigingen over in zich en vormt onherroepelijk alles behalve goede gedachten. Want het kind leeft naar het voorbeeld.
Ik herhaal: men moet zeer streng zijn op kinderlectuur.
Een slecht boek is erger nog dan een slechte vriend. Het spreekt tot de kinderen, telkens zij er in lezen. Ieder uur, ieder oogenblik is het bereid zijn vergift over te planten in de jonge zielen. En we de kleinen, zoo zij reeds vroeg verdorven zijn, want heel hun leven zal die roetheid aanrijpen, om bij velen helaas, zoo vreeslijk te eindigen.
Schrijvers waakt!
Ouders, waakt!
Gij allen, vrienden van Christus waakt!
Want nooit was de tijd van slechte lectuur zoo bloeiend, nooit spuwde de «edele schrijfkunst» zoveel gift, nooit was de drang naar het kwaad, naar het slechte zoo groot als nu.
Nooit waren de gevangenen, de krankzinnigenhuizen zoo volzet als nu. Nooit was de jeugd zoo lichtzinnig, zoo los in woord en daad als nu; door het slechte dat zich genietten laat in zoovele boeken, tijdschriften, of hoe het ook heeten wil.
Ouders, schrijvers, waakt!
Waakt over de zielen der kinderen!
Gij, ouders, onderzoekt de lezingen uwer kinderen. Zijn ze slecht werpt ze dan, waar ze ten minste hun eenigste nut kunnen geven. In het voor als brandstof.
Gij, schrijvers, voert strijd tegen degenen die zich vergripen in hun lectuur. Strijd eensgezind, hooghoudend de zedelijke moraal aan ons volk.
En gij, kinderen, spunt op hetgeen slecht is. Bij de eerste kwade zinsrede, werpt de lezing van u af, ver, ver weg waar het uw reine ziel niet raken kan.
Laat eerst uw boeken keuren door vader en moeder of onderwijzer, en lees dan zo deelen het goed vinden.
Ik zegde het reeds: de lectuur is voor den mensch veel gewichtiger, dan men zoo maar zeggen zou.

De Ware eischen der Vlamingen.
Als wij de bladen der flaminganten lezen of hunne vergaderingen bijwonen, dan hoort we standvastig spreken van de rechtvaardige eischen van het Vlaamsche volk. Als we dan daarover uitleg vragen en eene bepaalde opsomming der Vlaamsche grieven eischen, antwoordt men ons niet of geeft men ons onduidelijke verklaringen. Het ware nochtans van het grootste belang om te weten van welke rechtvaardige eischen er sprake kan zijn en wij zijn het Vlaamsche volk te veel genegen om niet te eischen dat er onder dit punt voldoende gegevens worden. Maar wij zijn overtuigd dat niemand zou kunnen of durven beweren dat de Vlamingen dezelfde rechten niet bezitten als de Walen.

De Vlaamse Vlaming wordt in de Vlaamsche taal onderwezen; het lager onderwijs wordt in al onze Vlaamsche gemeenten in het Vlaamsch gegeven. De Vlaamsche taal wordt verders grondig aangeleerd in de middelbare scholen en in de Hogeschool van Gent worden de kursussen ofwel volledig ofwel ten minsten voor de twee derden, indien de studenten het begeeren, in deze taal onderwezen.
Het Vlaamsche volk kan ook in de Vlaamsche taal gevestigd worden: al de rechterlijke zaken worden in deze taal behandeld. Het wordt ook nog in dezelfde taal bestuurd; alle ambtenaren in Vlaanderen, verstaan twee nationale talen.
In het leger worden onze soldaten door de officieren in de Vlaamsche taal onderwezen en mogen altijd gebruik maken van hunne moedertaal om uitleg te vragen of hunne noodwendigheden uiteen te zetten.
Wij vragen ons dus vruchteloos af welke de talrijke, rechtvaardige, ernstige eischen zouden kunnen zijn van deze reeks van Belgen.
Maar talrijke Vlamingen die wij de ware goede Vlaamingen zullen noemen, die immer getrouwd gebleven zijn aan hunne vrijheden en aan hun verleden, krijgen een waren afkeer van die kerels die eenen Borms, Depla of andere slechte Belgen weten te verheerlijken en van niets anders spreken dan van amnestie en vergiftenis voor al wie zijn land verraden heeft. Het geriep en geschreeuw van deze slechte horders die ons onze oude kostbare vrijheden zouden willen ontrukken en van onze Waalsche broeders zouden willen scheiden, verwekken eene ware walging bij iederen weldenkenden burger.

DE BELOONING.

Onder dezen titel leest men in «De Standaard»: «De heeren Otegat, voorzitter van de «Amicitia Française» te Mechelen, en Vermeiren, secretaris en tevens correspondent van de «Nation Belge», werden door de Franse regering verveerd met het roosje van Officier van het Openbaar Onderwijs en met de palmen van Officier der Academie.
«Frankrijk belooft zijn knechten.» Wij brengen in aanmerking dat de heer burgemeester van Antwerpen door de Franse regering wordt benoemd en dat onderscheidingen in het Eerelegioen aan Antwerpse schepenen werden toegekend.
«Tegenover een land dus, van hetwelk Vlaamsch-democratische leiders hooge onderscheidingen aanvanden, zou men wel iets belediger kunnen zijn.
Vooral wanneer men op tijd en stond zoo beledigt is voor personen, die, zoals Borms,

— Een ziektegeval dan?
— Krankzinnigheid ten minste. Een eene vreemde krankzinnigheid! Zoudt ge namelijk wel kunnen gelooven, dat er boden tien dage iemand leeft, die tegen Napoleon I een zoo hevigsten haat koestert, dat hij elke beeltenis van den Franschen keizer die hem onder de handen komt, verbrijzelt en verniet.
Holmes liet zich achterover in zijn stoel zakken.
— Dat is niets voor mij, zegde hij.
— Just, dat heb ik ook gezegd. Maar als die man inbraak pleegt om beelden van Napoleon te verbrijzelen, die hem niet vuilen, dan voert dat weer van den weg. Ook dokters naar dien van den grootenaar van politiek.
Holmes zette zich weer overeind.
— Inbraak... Dat is van meer belang. Vertel mij de bijzonderheden eens.
Lestrade haalde zijn officieel aantekeningboek voor den dag en verfrische zijn geheugen op eenige bladzijden daarvan.
— Het eerste aangegeven geval is voor vier dagen voorgekomen, zegde hij. Het gebeurde in den winkel van Morse Hudson, die in schilderen, beelden en platen doet aan Kennington Road. De betende had den winkel voor een oogenblik verlaten, toen hij een slag hoorde als van iets dat stuk viel, en terugkeerende, vond hij een pleisterbuste van isopoleon, die ontver verscheiden voorwerpen van kunst op de toonbank had gestaan, in stukken op den grond liggende. Terstond liep hij weder de straat op, maar onschoon verscheiden voorbijgangers verklaarde dat zij een man den winkel hadden zien uitgaan, zag hij den vluchten niet meer, en ook kon hij geen gegevens krijgen, die het konden mogelijk maken den dader te herkennen. Het scheen een van die zinnelooze handelingen van een ziekielike brain, en als zoodanig werd het feit ook gerapporteerd aan den in de buurt dienstdoende agent. Het verbrijzelde pleisterbeeld was niet meer waard dan eenige schilberijlen, en de heele zaak scheen te kinderachtig voor enig bijzonder onderzoek.
Het tweede geval, van gisteren avond,

lang te weten van welke rechtvaardige eischen er sprake kan zijn en wij zijn het Vlaamsche volk te veel genegen om niet te eischen dat er onder dit punt voldoende gegevens worden. Maar wij zijn overtuigd dat niemand zou kunnen of durven beweren dat de Vlamingen dezelfde rechten niet bezitten als de Walen.

De Vlaamse Vlaming wordt in de Vlaamsche taal onderwezen; het lager onderwijs wordt in al onze Vlaamsche gemeenten in het Vlaamsch gegeven. De Vlaamsche taal wordt verders grondig aangeleerd in de middelbare scholen en in de Hogeschool van Gent worden de kursussen ofwel volledig ofwel ten minsten voor de twee derden, indien de studenten het begeeren, in deze taal onderwezen.
Het Vlaamsche volk kan ook in de Vlaamsche taal gevestigd worden: al de rechterlijke zaken worden in deze taal behandeld. Het wordt ook nog in dezelfde taal bestuurd; alle ambtenaren in Vlaanderen, verstaan twee nationale talen.
In het leger worden onze soldaten door de officieren in de Vlaamsche taal onderwezen en mogen altijd gebruik maken van hunne moedertaal om uitleg te vragen of hunne noodwendigheden uiteen te zetten.
Wij vragen ons dus vruchteloos af welke de talrijke, rechtvaardige, ernstige eischen zouden kunnen zijn van deze reeks van Belgen.
Maar talrijke Vlamingen die wij de ware goede Vlaamingen zullen noemen, die immer getrouwd gebleven zijn aan hunne vrijheden en aan hun verleden, krijgen een waren afkeer van die kerels die eenen Borms, Depla of andere slechte Belgen weten te verheerlijken en van niets anders spreken dan van amnestie en vergiftenis voor al wie zijn land verraden heeft. Het geriep en geschreeuw van deze slechte horders die ons onze oude kostbare vrijheden zouden willen ontrukken en van onze Waalsche broeders zouden willen scheiden, verwekken eene ware walging bij iederen weldenkenden burger.

DE BELONING.

Onder dezen titel leest men in «De Standaard»: «De heeren Otegat, voorzitter van de «Amicitia Française» te Mechelen, en Vermeiren, secretaris en tevens correspondent van de «Nation Belge», werden door de Franse regering verveerd met het roosje van Officier van het Openbaar Onderwijs en met de palmen van Officier der Academie.
«Frankrijk belooft zijn knechten.» Wij brengen in aanmerking dat de heer burgemeester van Antwerpen door de Franse regering wordt benoemd en dat onderscheidingen in het Eerelegioen aan Antwerpse schepenen werden toegekend.
«Tegenover een land dus, van hetwelk Vlaamsch-democratische leiders hooge onderscheidingen aanvanden, zou men wel iets belediger kunnen zijn.
Vooral wanneer men op tijd en stond zoo beledigt is voor personen, die, zoals Borms,

— Een ziektegeval dan?
— Krankzinnigheid ten minste. Een eene vreemde krankzinnigheid! Zoudt ge namelijk wel kunnen gelooven, dat er boden tien dage iemand leeft, die tegen Napoleon I een zoo hevigsten haat koestert, dat hij elke beeltenis van den Franschen keizer die hem onder de handen komt, verbrijzelt en verniet.
Holmes liet zich achterover in zijn stoel zakken.
— Dat is niets voor mij, zegde hij.
— Just, dat heb ik ook gezegd. Maar als die man inbraak pleegt om beelden van Napoleon te verbrijzelen, die hem niet vuilen, dan voert dat weer van den weg. Ook dokters naar dien van den grootenaar van politiek.
Holmes zette zich weer overeind.
— Inbraak... Dat is van meer belang. Vertel mij de bijzonderheden eens.
Lestrade haalde zijn officieel aantekeningboek voor den dag en verfrische zijn geheugen op eenige bladzijden daarvan.
— Het eerste aangegeven geval is voor vier dagen voorgekomen, zegde hij. Het gebeurde in den winkel van Morse Hudson, die in schilderen, beelden en platen doet aan Kennington Road. De betende had den winkel voor een oogenblik verlaten, toen hij een slag hoorde als van iets dat stuk viel, en terugkeerende, vond hij een pleisterbuste van isopoleon, die ontver verscheiden voorwerpen van kunst op de toonbank had gestaan, in stukken op den grond liggende. Terstond liep hij weder de straat op, maar onschoon verscheiden voorbijgangers verklaarde dat zij een man den winkel hadden zien uitgaan, zag hij den vluchten niet meer, en ook kon hij geen gegevens krijgen, die het konden mogelijk maken den dader te herkennen. Het scheen een van die zinnelooze handelingen van een ziekielike brain, en als zoodanig werd het feit ook gerapporteerd aan den in de buurt dienstdoende agent. Het verbrijzelde pleisterbeeld was niet meer waard dan eenige schilberijlen, en de heele zaak scheen te kinderachtig voor enig bijzonder onderzoek.
Het tweede geval, van gisteren avond,

— Een ziektegeval dan?
— Krankzinnigheid ten minste. Een eene vreemde krankzinnigheid! Zoudt ge namelijk wel kunnen gelooven, dat er boden tien dage iemand leeft, die tegen Napoleon I een zoo hevigsten haat koestert, dat hij elke beeltenis van den Franschen keizer die hem onder de handen komt, verbrijzelt en verniet.
Holmes liet zich achterover in zijn stoel zakken.
— Dat is niets voor mij, zegde hij.
— Just, dat heb ik ook gezegd. Maar als die man inbraak pleegt om beelden van Napoleon te verbrijzelen, die hem niet vuilen, dan voert dat weer van den weg. Ook dokters naar dien van den grootenaar van politiek.
Holmes zette zich weer overeind.
— Inbraak... Dat is van meer belang. Vertel mij de bijzonderheden eens.
Lestrade haalde zijn officieel aantekeningboek voor den dag en verfrische zijn geheugen op eenige bladzijden daarvan.
— Het eerste aangegeven geval is voor vier dagen voorgekomen, zegde hij. Het gebeurde in den winkel van Morse Hudson, die in schilderen, beelden en platen doet aan Kennington Road. De betende had den winkel voor een oogenblik verlaten, toen hij een slag hoorde als van iets dat stuk viel, en terugkeerende, vond hij een pleisterbuste van isopoleon, die ontver verscheiden voorwerpen van kunst op de toonbank had gestaan, in stukken op den grond liggende. Terstond liep hij weder de straat op, maar onschoon verscheiden voorbijgangers verklaarde dat zij een man den winkel hadden zien uitgaan, zag hij den vluchten niet meer, en ook kon hij geen gegevens krijgen, die het konden mogelijk maken den dader te herkennen. Het scheen een van die zinnelooze handelingen van een ziekielike brain, en als zoodanig werd het feit ook gerapporteerd aan den in de buurt dienstdoende agent. Het verbrijzelde pleisterbeeld was niet meer waard dan eenige schilberijlen, en de heele zaak scheen te kinderachtig voor enig bijzonder onderzoek.
Het tweede geval, van gisteren avond,

Depla en anderen, zich tijdens de Duitse bezetting zoo droevig onderscheiden hebben.

BUITENLAND.

AMERIKA. De reis rond de wereld van de «Belgeland»

De «Belgeland» van de «Red Star Line» zal op Donderdag 4 December, middernacht de haven van New-York verlaten, om met eene passagierslijst, van louter Amerikaanse millioonnaren, eene reis rond de wereld te ondernemen gedurende de wintert maanden.
De «Belgeland» is het grootste drijvend paleis, dat ooit deze reis rond de wereld onderweg heeft. De eerste die het stoute stuk volvoerde was Magelann, die die deed 't met een schip, dat wij nu eene nootshelp zouden heeten.
De passagiers van de «Belgeland» zullen het veel behaaglijker doen. 't is te zeggen in weergaaloze voorwaarden van confort en gemak.
De reis wordt ingericht door de International Mercantile Marine Company, de grootste scheepvaartorganisatie der wereld en door het reisdepartement van de American Express Company. Deze twee instellingen, die eene rijpe ondervinding bezitten op het gebied van tourisme, hebben van deze reis om de wereld dan ook een meesterstuk gemaakt.
Niet alleen zal het vertoef aan boord van het schip, onder oegpunt van logies, uitspanning en keuten aan de hoogste eischen beantwoorden, maar allerwege zijn de uitstappen aan land door de American Express Co. op eene voorbeeldige wijze ingericht.
De «cruise» van de «Belgeland» zal 131 dagen duren en hare passagiers zullen er zich waarachtig geen enkel van die dagen op vervelen.

— Inlandsche huwelijksgebruiken. — Op het schiereiland Yucatan woont de weinig bekende Indianenstammen van Quintana Roo, die hun politieke onafhankelijkheid hebben bewaard en zich in hun moeilijk toezikkelijke woonsplaatsen tussen Chumpon en Santa Cruz zeer vijandig tegenover vreemden vooral Mexicanen gedragen.
Een Amerikaanse onderzoekersreiziger H. Aldran, heeft met hulp van een Spaanschen tolk nadere gegevens over dit merkwaardige volk verkregen.
Hoewel de stam uiterlijk al lang tot den Katholieken godsdienst is overgegaan en alle gebruiken der kerk, weliswaar een eigenaardig verdraad, trouw opvolgt, heeft hij toch in zijn gebruiken veel apartes behoud. Hoogst merkwaardig is de huwelijksverzekking.
Wanneer een jonge man naar de hand van een meisje «dingt», bespelt zij vader zich naar den vader van de schoone en houdt een uurslange, gewoolen en zalvende redevoering. De vader van de bruid verheft zich dan eveneens om in de even gevrongen wendingen ongeveer het volgende te maken: «Mijn dochter is nog jong en was altijd ongenootzaam. Zij is slecht opgevoed. Zij kan niet naaien, niet koken, niet malen, niet spinnen, niet weven. Zij is zwak en ziekielike. Zij is zeer aan haar moeder gehecht en zou het liefst nog thuis blijven, want hier kan zij eten slapen en spelen en hier zijn ook haar zusters, die haar zeer liefhebben.»
Op de deze wijze afgepeiperde pleiter komt den volgenden dag en vaak ook nog een derde en een vierde maal terug en dezelfde scène herhaalt zich tot de vader was evenwel ernstiger en zooderlinger.

Aan Kennington Road, een paar honderd meter van Morse Hudson's winkel, woont een bekend geneesheer, dokter Barnicot, die een van de rijkste praktijken heeft op de zuidzijde van de Theems. Zijn woonverblijf is voornaamste sprekkamer ligt aan Kennington Road, waar hij op bepaalde tijden te spreken is. Deze dokter Barnicot was een geestdriftig bewonderaar van Napoleon I, en zijn huis is vol boeken, beeltenissen en reliëven van den Franschen keizer, korten tijd geleden kocht hij van Morse Hudson twee dubbelteningepaleisters van den Franschen beeldhouwer Devine ontworpen. Een daarvan plaatste hij in de vestibule van zijn huis aan Kennington Road, en de andere op een schoorsteenmantel van zijn lijk aan Lower-Brixton.
Ten nu dokter Barnicot van morgen beden kwam, bevond hij, dat in den nacht in zijn woning was ingebroken, doch dat niets was weggenomen, behalve het pleisterbeeld in de vestibule. Hij verloor onderzoek bleek dat het was stuk geworden tegen den muur.
Holmes wreef in de handen.
— Dat is zeker heel nieuw, zegde hij.
— Ik dacht wel, dat zij er plezier in zouden hebben. Maar ik ben nu niet aan het einde van de historie. Dokter Barnicot moest tegen twaalf uur in zijn lijk zijn, en men verbeelde zich zijn verbazing toen hij daar gekomen ontdekte dat in den nacht het raam geopend was, en dat de stukken der gebroken buste overal door het vertrek waren verspreid. Het was letterlijk tot gruzelementen verbrijzeld. In geen der beide gevallen was enig teekenen aanwezig dat op het spoor kon brengen van den krankzinnigen of misdadiger, die de wand had bedreven.
— Het is zonderling, zoo niet grotesk, zegde Holmes. Mag ik u vragen, of de twee busten in dokter Barnicot's vertrekken duplicaten waren gelijk aan dat, 't welk in den winkel van Morse Hudson werd vernield?
— Ze ware uit denzelfden vorm,

van het meisje eindelijk toegeeft. Wanneer de vader ook den vierden keer nog voet bij stuk houdt, kan de kandidaat zich als afgewezen beschouwen.

De huwelijksplechtigheid vindt in de kerk plaats. Thans moeten zij beiden toonen dat zij bidden kunnen. Stokt een van de twee bij het opzeggen der heilige woorden dan krijgt hij of zij 25 stokslagen. Het huwelijks wordt dan uitgesteld, tot het opzeggen beter gaat.

— Een kinderbeul. — Een plaatselijke schoolmeester te Barnetville, Amerikaanse Staat Michigan, zekere H. T. Onstahl werd aangehouden op aanklacht der ouders van eenige zijner leerlingen, die verklaarden dat hij hunne kinderen op de onmenscheleerste manier pijnigde.

Hij had namelijk een soort van elektrische stuk gemaakt waarin hij de jongsens deed nederzitten en waarin hij er een elektrische strooming op stak die hen somtijds deerlijk verbrandde. Bij zijn aanhouding verklaarde hij lechend, dat de knuppel wel wat meer pijn veroorzaakt doch dat er niets dan elektrischen straal-ool kon overtreffen, daar het met de lichamelijke foltering ook een geestelijken angst aan de leerlingen inboezemde. Hij werd uit zijn ambt ontzet en zal voor den rechter moeten verantwoorden.

FRANKRIJK.

— Een zesjarig knaapje door een hond verslonden.
De echtelingen Mes, wonende 11 rue de la Fraternité te Dreux, hadden hun eenige zoonje, 6 jaar oud allen thuis zedden.
Toen zij een uur nadien terugkeerden hoorden zij in den kelder het kerkbaarlijk gezorg van hun hond een Duitsch schepers-hond van twee jaar oud. Hun zoonje niet ziende, vatelden zij een vreeslijk vermoeden op.
In den kelder gekomen, troef inderdaad een vreeslijk schouwspel hun blikken. De schepers-hond had het arme knaapje met een verscherpde klauw vranagezocht verslonden. Er schoot niets meer van over dan een hoopje beenderen en longen.
Het gevaarlijk dier werd metgeschoten. De wanhooft der ouders is hartverschietrend om te zien.

DUITSLAND.

— Een drink-onstansdrana.
Te Dresden had een bescheiden koopman zich op straat ontzien in het hoofd gevallen. Een kapper, die toevallig voorbij kwam, stelde zich voor als student in de medecijnen en verklaarde zich bereid den koopman te verbinden.
Hij bracht den man naar zijn woning en verband hem daar. Dit dankbaarheid liet de koopman daarop een paar flesschen wijn halen.
Eenige uren later bleef de heeren samen, waarop de koopman den kapper zijn ouders en eerescheke boorde.
Plotseeling miste hij een Belgische onderscheiding. Hij beschuldigde den kapper deze te hebben overdoen. Men werd handgemeen waarbij de kapper den koopman enkele slagen om de ooren toediende.
Daarop greep deze een mes en stak den kapper beide oogen uit. Het slachtoffer werd naar het ziekenhuis gebracht, waar hij spoedig overleed. In zijn zakken vond men de vermiste Belgische orde.

Gemengde berichten
Een schurkenstreek.
Zondag avond, wanneer de fanfaar der waar nimmer gevaar bestond voor alarm, ze werd vermeld naar ze stond. De zaak schijnt zeer onbeduidend en toch durt ik niets onbeduidend noemen, wanneer ik in overweging neem, dat eenige van mijn meest klassieke gevallen het minst bevreemdde begin hebben gehad. Gij zult u herinneren Watson, dat de vreeselijke geschiedenis van de Abernethy-tuutle het eerst te mijner kennis werd gebracht door de diepte, waartoe de petrificatie op een warmen dag in de veler gezinnen was. Ik kan dus over uw drie gebroken botsteelden met ginnachten, mijnheer Lestrade en ik zal u bijgestant dankbaar zijn. Het gij mij van een eventueel nieuwe verwerking in een zoo zonnige hersen van letten op de lichte heid.
De verwerking, door mijn vriend gebragt, kwam spoediger en in langere vorm dan zij zien kon hebben verlost. Is was den volgenden morgen nog bezig met mij op mijn kamer te kleeden, toen op de deur werd getikt en Holmes binnentrad, in zijn hand houdend een telegram, waarvan hij een inhoud voorlas:
«Went verlost, 131, Pittstreet, Kennington.»
— Was er dan gaande? vroeg ik.
— Dat weet ik niet, maar in elk geval iets. Het verdoet dat het een vervolg is van die historie met de Napoleonsbeelden. In dat geval heeft onze vriend de beeldenvervoerder zijn operaties in een ander kwartier van Londen begonnen. De koffie staat op tafel, Watson, en voor de deur wacht een cab.
Binnen een half uur hadden wij Pittstreet bereikt, een rustig, klein plekje juist naast een der drukste stroomingen van het Londense leven. Nummer 131 was een percel van een bij platdakige, fantsienlijk uitziende en zeer onromantische woning. Toen we voortredden vonden we langs de tramrails voor het huis nieuwsgierig gesterpt.
Te deksel, dat is minstens een poging tot moord, moimpelde Holmes. Niets anders toch ter werik kan een Londensch telegraafbesteller doen stilstaan. Er ligt een

Luitsche afdeling van het zoogezegd Nationaal Syndicaat langs de Brouckereplaats te Brussel, kwam op weg naar de statie, speelde het muziek het «Ave Maria». Een der muzikanten had zijne karinet overdekt met een witten zakdoek en hield ze zoodals een priester den kelk zoo dragen. Proper hó! En zulke rekels zouden willen dat ze de openbare meening voor zich kregen. Allo, spoorwegmannen die in uw binnenste iets voelt voor den godsdienst uwer vaderen, rukt u los uit dat syndicaat waar ge in uwe heiligste gevoelens beleedigt wordt!

LEENING DER VERWOESTE GEWESTEN

5 p. c. 1922.
30 trekking van 10 November 1924.
S. 4150 n. 9 uitbetaald, met fr. 250.000
S. 193220 n. 18 — 100.000
S. 9187 n. 8 — 100.000
De andere nummers der zelfde serie zijn uitbetaald met 300 fr.

Hooveel belasting betalen wij?

In de Memoire van Toelichting over de Algemeene Begrooting legt heer Theunis uit welk het bedrag is van de belastingen door de Belgen betaald.

In 1913 bedroegen de belastingen allen te samen 351, miljoen frank. Thans 3 milliard 540 miljoen. Het verschil is nog al groot.
En om ons dat gereedeeljk te doen aannemen en ons ook de pil van de nieuwe te doen slikken, toont heer Theunis bij middel van een vergelijkende tabel aan dat in Engeland de pogewijze fr. 1427 belastingen worden betaald; in America 606 in Frankrijk 744 en in België 408.

Heer Theunis geeft evenwel toe dat België de gootste krachtspanning heeft gedaan, en dat hier percentage wijze belastingen het meest verhoogd zijn. Dat vreden wij wel.
Immers als wij de percentage wijze verhooging van de belastingen sinds 1913 in nationale munt uitrekenen, dan blijkt dat in Engeland de verhoging 425 Lt. is, in America 121, n. Frankrijk 689 en in België 981.

Een eenvoudige waarheid.

Heer Masson, minister van Justitie, zet op eene politieke vergadering te Charleroi: «Het ure leven is niet te beschermen met politieke geensmiddelen. De verbruiker zelf moet zich beperkingen opleggen, en zo meldingen verwekken, ten einde de prijzen te doen dalen. De Labourpartij in Engeland had beloofd het dure leven en de ardeidloosheid te verhelpen door politieke middelen, maar zij ondervond hare onmacht leez zich aan. 't roer was, en dat is een van de oorzaken van haren tegenslag bij de jongste verkiezingen.»

Heer Masson had ook even naar Frankrijk kunnen wijzen. Daar hebben de radical-socialisten in April 1921 het bewind overgenomen, het volk dezelfde beloften opvolgende welke eenige maanden vroeger de labours in Engeland het roer in handen speelden. Welnu, sinds dat de radical-socialisten in Frankrijk meester zijn instudeer geworden — geen dag gaat voorbij, of de Franse bladen bewijzen het met welspanende vergelijkende statistieken.

En zoo verginge het ook de socialisten in België, moesten zij ooit in de gelegenheid worden gesteld te beproeven of zij meer konden dan anderen.
Integendeel, dan zou blijken dat hun onmacht nog veel grooter is dan onmacht van

anderen, en dat zij, die een oogenblik ge- loof hechtten aan de beloften en den bluff der socialisten, waaraachtig de onnoozelsten waren onder de onnoozelen.

Gelukking en voor de welvaart des lands, en voor de welbegeren belangen der bevolking, heeft het voorbeeld van Engeland en Frankrijk reeds vele oogen geopend, zoodat ze zich niet meer verblinden laten door socialistischen bluff, doch helder de eenvoudige waarheid zien.

Een Vetbol.

De gevangenebewaarder van het County gevang te Oil City, Pennsylvania, had ook beter gedaan van op te letten dan ware een van zijne kostgangers niet uit het gevang ontsnapte.

De schalksche kerel had uitgevonden zich gansch te besmeren met gesmoiten vet dat hij in de keuken van het gevang gestolen had, en toen hij bij toeval daar alleen was liet hij zich laten glijden door een luchtbus en geraakte zoo in vrijheid. Doch deze duurde niet lang. De sheriff wist hem al gauw weer te knippen, maar hij had verduiveld veel moeite om hem vast te houden, daar hij zoo slibberig was als een versch gevangen paling. Hij rook zoodanig naar het vet dat hij er ongemakkelijk van werd en haast in zijn cel in bezwijing viel, maar men geloofde dat het meer was van woede omdat hij weer gevangen zat.

De Belastingen vermindert in Duitsland.

Over het ontwerp van vermindering der belastingen in Duitsland, worden eenige inlichtingen verstrekt:
Inzake de belasting op de loonen, zal het onbestaanbare gedeelte van met maandloon, van 50 op 60 mark gebracht worden.

De belasting op het zakensijter zal van 2 op 1 1/2 % vermindert worden. De belasting op de praachtartikelen zal niet meer 15, maar 10 t. n. zijn. De gevroegde stortingen ten titel van belasting op het inkomen, zullen met terugwerkende kracht vanaf den 1 December vermindert worden met 25 ten hondert.

De Duitse dagbladen doen opmerken dat indien men rekening houdt met de verarming van Duitsland, de Duitse lasten-betaler zwaarder getroffen is dan die der andere landen.

Goudmunt in Duitsland.

Een der bijzondere Duitse dagbladen, de «Koelnische Zeitung», heeft een verressend niuus afgekondigd. Het schrift nanvelijk:
«Om in voeling te blijven met de groote vreemde finantie, is het noodig dat Duitsland de goudmunt aanneeme, zoodat de gouden geld in omloop en in de private economie te brengen.»

Deze mededeeling bewijst dat de voorzitter der Reichsbank onder den invloed staat der Amerikaanse financiers. 't zou algehele loch wel klas zijn te moeten vaststellen, dat Duitsland na den oorlog de goudmunt zoo hervoorree, terwijl de overwinnaars het met papieren geld moeten doen. Is het waarschijnlijk, dat de ernstige Duitse financiers er een oogenblik aan gedacht hebben voor den dag te komen met de behaelijke luxe? Men kan toch wel denken, dat de goudstukken naarmate ze in omloop gebracht worden, zullen gepot en verborgen gehouden worden.

Men meent te weten dat de «Koelnische Zeitung» heeft willen blijven, maar ook in dit geval tonen de Duitschers een zonderlingen geestestoestand, samenvalens met de uitvoering van het Dawesplan.

daad van geweld aangeduid in de ronde schouders en dien uitgestreken nek van dien kerel daar. Wat is dat, Watson? De bovenste stoepreden zijn besproeid en de andere droog. Voetstapen genoeg in elk geval... Rijk, daar hebt ge Lestrade voor dat venster daar... we zullen er nu gauw alles van weten.

De detectieve ontving ons met een zeer ernstig gezicht en verwees ons naar de inskanner waar een erg ongekande en ongewoon reeds bejarde man in een flanelen kamergapon gekled op en neder liep. Hij werd ons voorgesteld, als de eigenaar van het huis — mijnheer Horace Hartker, van het Centrale Verzekeringaand.
«Uw afwezig degenen van de Napoleonsbeelden ter Lestrade, gij eeten, gisteren avond daarin belang te stellen, mijnheer Holmes, dertalve meende ik, dat gij gaarne tegenwoordig zoudt wezen, nu de zaak een veel ernstiger keer heeft genomen.»
— Welken keer dan?
— Dien van moord... Wilt ge er zedde hooren precies mededeelen wat er gebeurd is, mijnheer Hartker.

«De man in de kamergapon keerde zich naar ons toe met een zeer weemoedig gezicht.
— Het is een buitengewoon verschijnval, sprak hij, dat ik, die mijn gansche leven nieuws voor andere menschen heb verzameld, nu een werkelijk stuk nieuws mijzelven geld, zoo ontseld en verward ben, dat ik geen twee regels kan bijeen krijgen. Zoo ik hier als journalist ware gekomen, zou ik mij zelve geniervervued en twee kolommen vol in elk avondblad gehad hebben. Zoals nu de zaken staan geef ik kopie van groote waarde weg door mijn geschiedenis over en over te vertellen aan een reeks mij niet aangande lieden, en ik kan er voor mij zelf geen gebruik van maken. Evenwel ik heb uw naam gehoord, mijnheer Sherlock Holmes, en zoo ge die zonderlinge zaak kunt verklaren, zal ik mij bekoord achten voor de moeite om u die geschiedenis te vertellen.
(Wordt voortzet.)

MENGELWERK VAN «DE POSTRIJDER».

HET AVONTUUR DER ZES NAPOLEONS

Het was geen erg ongewone zaak voor den detective Lestrade, bij ons eens te komen binnenvallen, en zijn bezoeken waren welkom aan Sherlock Holmes, want zij stelden hem in staat voeling te houden met al wat er omging in het hoofdkwartier der politie. In ruil voor het nieuws, dat Lestrade bracht, was Holmes altijd bereid met aandacht te luisteren naar de bijzonderheden van elke zaak, waarbij de detectieve was betrokken, en gaf hij bij gelegenheid, zonder eenige actieve inmenging een wenk of raad uit het rijk voortzende arsenal van zijn eigen kennis en ervaringen.

Op den vier bescreven avond had Lestrade gesproken van het weer en van de nieuwsofelen. Daarna was hij in zijn zwigen vervallen, pinzende de rookwolkken van zijn sigaar optuipende. Holmes keek hem strak aan.
— Iets bijzonders aan de hand? vroeg hij.
— O, neen, mijnheer Holmes, niets bijzonders.
— Maar dan toch iets. Laat eens hooren.
— Wel, mijnheer Holmes, ik wil u wel bekennen, dat mij iets op het hart ligt. En toch is het zoo een ongerijnde geschiedenis, dat ik u aarzels u er lastig mede te vallen. Van den anderen kant is het, ofschon onbeduidend, ongetwijfeld zonderling, en ik weet dat ge veel lust hebt voor alles wat buiten het gewonen valt. Maar naar mijn meening ligt het meer in de lijn van Dr Watson (de vriend van Sherlock Holmes, met wien hij samenwoont) dan in uwe.